

РЕШЕНИЕ

№ 3137

гр. София, 11.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 27.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **518** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 87 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. М. Х., гражданин на И., с ЛНЧ [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място] баня, ул В. В. № 6, срещу Решение №735/27.12.2011г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, като се иска отмяната му.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон и неправилност на приетото, че спрямо него не е налице реална опасност от преследване. Счита приложимост на съдебната практика на Съда на ЕС – Решение от 17.02.2009г. по делото Е., С-465/07, с което по тълкуването на чл.15,б. „в” от Директива 2004/83/ЕО вр. чл.2, б.”д” от същата директива е постановено, че съществуването на тежки лични заплахи срещу живота и личността на търсещия закрила, не е подчинено на условието същият да представи доказателства, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Твърди се и противоречие на приетото за обстановката в И. с изложените факти в справката на специализираната дирекция при ДАБ. Позовава се и на съдебна практика на Върховния административен съд относно пропуската да бъдат изследвани факти, свързани с личното положение на жалбоподателя, представляващо съществено процесуално нарушение. Изразява се несъгласие с приетото за обстановката в И. . По тези съображения се иска отмяната на решението и връщането на преписката на административния орган за ново произнасяне по молбата за закрила.

Искането за отмяна се поддържа и в съдебното заседание по делото – от жалбоподателя

лично чрез неговия процесуален представител. Излагат се доводи за несъщественост на различията в твърдения на жалбоподателя по фактите – относно регистрацията на фирмата в която работел, същественото е страхът, който изпитвал в родината си и принадлежността му към рисковите групи. Ответникът – председателят на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МС, не е взел становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, и извърши цялостна проверка на оспорения акт по реда на чл.168 АПК и на непосочени в жалбата основания, приема за установено от фактическа страна следното:

С решение № 814/27.10.2011 г. по адм. дело 791/2011 г., Административен съд София-област е обявил за нищожно Решение № УП-146/02.09.2011г. на интервюиращ орган при ДАБ с което на основание чл.70,ал.1,т.-1 вр. чл.13, ал.1,т.5 ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя с рег. № УП 3060/14.04.2011г. в ускорено производство и е изпратена преписката на председателя на ДАБ за произнасяне по посочената молба в производство по общия ред. Посоченото съдебно решение е окончателно и неподлежи на обжалване. С писмо от 31.10.2011г. преписката е изпратена на председателя на ДАБ за произнасяне.

С обжалваното решение № 735/27.12.2011 г. на Председателя на ДАБ на основание чл. 8 и чл.9 във вр. с чл. 75, ал. 1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут след проведено производство по общия ред – по реда на чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2, вр. чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, по молба за предоставяне на статут с вх. № 1117 от 30.08.2011г. на РПЦ -С., подадена от А. М. Х., лице от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., етническа принадлежност - кюрд, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН], с установена самоличност първоначално по декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ, а впоследствие и по представено удостоверение за иракско гражданство.

Макар и да се посочва, че обжалваното решение е постановено по молбата с дата 30.08.2011г., в мотивите на решението е обсъдено изрично и посоченото съдебно решение, задължаващо органа да се произнесе по молбата от 14.04.2011г. на жалбоподателя. По последната не е издадено друго решение на председателя на ДАБ. С оглед на това обжалваното решение е постановено по образуваното административно производство по първата молба - тази от 14.04.2011г., а втората като подадена за същото искане и до същия административен орган в хода на вече образувано искане, е недопустимо да се разгледа отделно, тъй като е налице основание за недопустимост да се образува по същата отделно административно производство, на основание чл. 27, ал.2,т.2 АПК. Съгласно последната разпоредба, предпоставка за допустимост на искането е липсата на висящо административно производство със същия предмет, пред същия орган и с участието на същата страна, независимо дали е във фазата на издаване или оспорване. С оглед на изложеното

Решението е постановено по последваща молба на жалбоподателя по смисъла на параграф 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ за предоставяне на статут от Р. Б.. По подадените предходни такива са постановени откази с решения с № 196/

30.04.2008г.; №439/25.09.2009г.

След връщането на преписката от съда, с жалбоподателя е проведено интервю на 06.12.2011г., приложени са по преписката удостоверение за раждане на дъщеря на жалбоподателя – С., българска гражданка; становище от експерт при ДАБ да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут от 20.12.2011г.; Справка № 4177/25.08.2011г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” при ДАБ; както и Бележки за продължаваща приложимост на Насоките от април 2009 г. за определяне на критериите на ВКБООН за оценка на нуждата от международна закрила на иракски лица, търсещи убежище.

С решението на административния съд за изпращането на преписката на председателя на ДАБ е прието некомпетентност по време на интервюиращия орган да се произнесе по молбата за убежище на жалбоподателя. С оглед на това производството по издаване на обжалваното по настоящето дело решение е продължение на вече започналото производство по молбата на жалбоподателя от 14.04.2011г., с оглед целта на изпращането на преписката от съда - само за произнасяне по компетентност. Аргумент за това е и разпоредбата чл.70, ал.2 УБ за образуване на производство по общия ред ако в определения срок не бъде постановено решение в ускореното производство, както и от Чл. 74 ЗУБ относно процесуалните действия в производството по общия ред: изготвянето на становище от интервюиращият орган, което заедно с личното дело представя на председателя на ДАБ за решаване. От изложеното следва, че процесното производство по общия ред е част от започналото производство по молбата на жалбоподателя от 14.04.2011г. и продължение на проведеното ускорено производство по същата молба, което не е приключило с валиден акт.

По тези съображения, като част от фактическите основания за издаването на оспореното решение следва да бъдат взети всички извършени процесуални действия след подаването на молбата от 14.04.2011г. Така в хода на административното производство са предприети всички предвидени процесуални действия по ЗУБ, под № УП 3060 на ДАБ в периода от 09.06.2011г. до 06.12.2011г. а именно: връчени са указания относно реда за разглеждане на последваща молба за статут, за процедурата, правата и задълженията му като чужденец в производството по разглеждането ѝ, удостоверение надлежно с подписи на жалбоподателя и длъжностно лице; съставен е регистрационен лист на името на жалбоподателя и Е. дактилоскопна карта; приета е декларация за самоличността и семейното ѝ положение; отправени са покани да се яви на интервю в Агенцията; съставени са писмени протоколи за проведени интервюта в рамките на ускореното производство и производството по общия ред.

Изискано е и становище на ДАНС, по което с писмо от 01.09.2011г. е отговорено, че не се възразява по искането на лицето за закрила.

Решението е връчено на жалбоподателя на 12.01. 2012 г., а жалбата е депозирана на 16.01. 2012 г., т.е.в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима.

Съгласно протоколите за проведено интервю, неоспорени като доказателства по делото, жалбоподателят е посочил следните факти като основания да му бъде предоставена закрила: пристигнал е нелегално в Р. Б. през месец ноември 2007г. тъй като по време на работа като охранител към чуждестранна нефтодобивна компания „Д.” станал инцидент, при който молителят почувствал заплахата за живота си и решил да напусне И.. Причина за нежеланието му да се завърне в страната си на произход е и съжителството му на семейни начала с българска гражданка – Р. Л., с

което имат дете С., родено на 31.12.2010г. Във връзка с това излага и доводи за необходимостта детето да расте в нормално семейство и желанието му да се грижи за него. Заявил е, че не е членувал в политически партии, не е арестуван, нито осъждан. Тези основания са подробно обсъдени в мотивите на обжалваното решение, като фактите за бежанската история на жалбоподателя е прието, че не могат да бъдат кредитирани поради тяхната непоследователност и противоречивост. Така административният орган е установил, че съгласно заявеното в проведените интервюта е налице различие по фактите, станали причина за напускането на страната му по произход. Така в първото производство като причина е посочил, че по време на работата му като охранител в нефтодобивна компания, непознат мъж се приближил към базата опасан с бомби, който бил заловен и предаден на полицията. Във второто производство е твърдял заплахи от организация "А. Ал И.", вследствие на което бил нападат и обстрелван от кола, негов колега пострадал. Освен този случай изрично е отрекъл да е имало друг такъв, в който е почувствал опасност за живота си. Това изявление ответникът определя като неприемливо и нелогично, случай с терорист, опасан с бомби да не се определя събитието като опасно и заплашително за живота му. Едва във второто производство се посочва организацията, която го заплашвала. Също като противоречие се изтъква произхода на фирмата, в която работел - във втората молба е посочена като английска, а в проведеното интервю е заявил, че американска.

По тези съображения е направен извод, че жалбоподателят не е обосновал страх от преследване по причините, посочени по чл. 8, ал.1 ЗУБ и не е налице преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от същия закон, както и че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ЗУБ, конкретно са обсъдени и хипотезите по ал.1 – 3 от същата разпоредб, както и общата обстановка в И., приложението на критериите по решението на Съда на ЕС по Решение от 17.02.2009г. по делото Е., С-465/07.

Правни изводи на съда:

Жалбата е подадена в срок и от лице с право и интерес от оспорването, тъй като е подадена от адресата на неблагоприятен за не го акт, с оглед на което е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваното Решение, представляващо индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75 от ЗУБ – председателят на ДАБ, след образувано производство по общия ред пред този орган на предвидени в закона основания – по чл. 72, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ.

По време на производството е спазен срока по чл. 58, ал. 6 от ЗУБ за упътване на чужденеца на разбираем за него език не по късно от 15 дни от подаването на молбата в присъствието на преводач. Така не са нарушени правата на жалбоподателя в хода на производството, касаещи установяването на относимите обстоятелства, соченето и представянето на доказателства за същите, осигурен е и преводач при извършването на всяко действие. В Решението са изложени фактически и правни основания за издаването му а разпореденото с него е в съответствие с правомощията на председателя на ДАБ по чл.75, ал.1 ЗУБ. Спазена е предвидената от закона форма от външна страна за издаването му.

Съдът счита, че не е налице съществено нарушение на административно производствените правила, изразяващо се в неспазване на срока по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, предвид разпоредбата на чл. 70, ал. 2 от ЗУБ за преминаване от ускорено производство към производство по общия ред. По аргумент от последното, то непроизнасянето в срок в производството по общия ред не може да доведе до образуване на друго производство и отпадане на компетентността на председателя на ДАБ да се произнесе по молбата за закрила.

Съдът намира, че в мотивите на решението са обсъдени всички факти, съобщени от жалбоподателя за личното му положение, както и за обстановката в И., относими към основанията за статут в Р. Б., като правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ, поради недостоверност на бежанската история на жалбоподателя, които изводи поради обсъдените противоречия при излагането на фактите, съдът изцяло възприема. Тези изводи не са опровергани в хода на съдебното производство поради непредставяне на доказателства. Пред съда са представени доказателства само за неиздаването на паспорт на жалбоподателя от посолството на И..

Предвид приетите за установени факти по делото относно бежанската история на жалбоподателя, както и по аргумент от противното за липсата на твърдения да е арестуван, осъждан, политически ангажиран или преследван от официалните власти, то следва извод, че спрямо жалбоподателя не е било осъществено преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, а именно: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, поради политическо мнение или убеждение, също така не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, не са посочени и други релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова.

Поради това неоснователни са твърденията в жалбата, че е налице „преследване” по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Посоченото изисква нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай, както правилно е прието в мотивите на обжалваното решение.

На основание чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън страната си на произход или местоживееене по причина на заплаха за неговия живот, сигурност или свобода, поради насилие, възникващо от ситуации като въоръжен конфликт, както и когато е изложен на опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне или наказание и по тези причини не може или не желае да се завърне в страната си на произход или местоживееене. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унижително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват. Установената фактическа обстановка по делото не дава основания да се приеме, че жалбоподателят е бил принуден да отпътува от И. поради реална опасност от тежки посегателства.

По отношение на позоваването в жалбата на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07, Е., на разширен състав на Съда на Европейските Общности, то е неоснователно. Наистина съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или

личността на молителя като основание за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Но също така съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в И. да е достигнало към момента на постановяване на обжалваното решение такава изключителна степен. Предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Оценката за ситуацията в И. се съдържа в справки с вх. № 4177 от 25.08.2011 г. и № 2906/10.06.2011г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ на ДАБ. В мотивите на обжалваното решение правилно е обсъдена обстановката в Кюрдската автономна област, тъй като жалбоподателят е кюрд, има за произход село в окръг С.. Фактите, изложени в мотивите на решението за обстановката в тази автономна област не са опровергани нито с твърдения в жалбата, нито от доказателствата по делото. Изложените доводи в жалбата са за общата обстановка в И., която предимно касае столицата Б., като център на събитията в страната.

На основани изводи в решението за политическата и икономическата обстановка в Кюрдската автономна област, констатираните малобройни актове на насилие с жертви цивилни лица и констатацията на А. интернешънъл, че тази област е най-стабилна по отношение на сигурността и икономически просперираща, с бурно развитие на гаржданското общество, функционират голям брой неправителствени организации, които активно действат за защита на човешките права, са основания да се приеме, че обстановката е коренно различна от централен И. и Б., на която обстановка се позовава жалбоподателя, но същата е неотносима.

Следва извод, че цялостната оценка на ситуацията в Кюрдската автономна област въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. Не са налице основания да се приложи квалификация за наличие на "безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт". С оглед на това преценката за предоставяне на закрила на жалбоподателя следва да бъде строго индивидуална и спрямо обстановката в конкретната област следва да се

разгледат основанията по чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, както правилно е прието в оспореното решение.

Д., че жалбоподателя е родител на български граждани - малолетното дете С., не е предвидено по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ и като неотнормено не следва да бъде разгледано в процесното производство по общия ред за предоставяне на убежище, както правилно е прието в мотивите на обжалваното решение. Това обстоятелство е относимо към производство за предоставяне на право на пребиваване по реда на Закона за чужденците в Р. Б., съгласно чл.1, ал.2 от този закон, компетентността за което е предоставена на службите за административен контрол на чужденците по смисъла на този закон. Председателят на ДАБ няма предоставени правомощия по цитирания закон и не е компетентен да разгледа довода, че жалбоподателят е родител на български гражданин на други основания, освен предвидените по ЗУБ.

Предвид горното, изложените от кандидата причини за нежеланието си да се върне в страната по произход, не са обусловени от страх от преследване, по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, поради което председателят на ДАБ, правилно е приел, че молбата е неоснователна.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 12 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. Х., гражданин на И., с ЛНЧ [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място] баня, ул В. В. № 6, срещу Решение №735/27.12.2011г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: